

HOWARD G. CHARING

Șamanul accidental

Adevărul e mai straniu decât ficțiunea

Traducere din engleză de Florin Tudose

Lifestyle
PUBLISHING

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Magdalena Mărculescu

DIRECTOR:

Crina Drăghici

REDACTOR:

Constantin Dumitru Palcus

DESIGN COPERTĂ:

Argo Media / Alexandra Cantor

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Răzvan Nasea

CORECTORI:

Dușa Udrea
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României
CHARING, HOWARD G.
Șamanul accidental : Adevărul e mai
straniu decât ficțiunea / Howard
G. Charing ; trad.: Florin Tudose. -
București : Lifestyle Publishing, 2016

ISBN 978-606-789-020-4

I. Tudose, Florin (trad.)

291.612

Titlul original: THE ACCIDENTAL SHAMAN.
THE TRUTH IS STRANGER THAN FICTION
Autor: Howard G. Charing

Copyright © Howard G. Charing, 2016

Copyright © Lifestyle Publishing, 2016
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte
din Grupul Editorial Trei

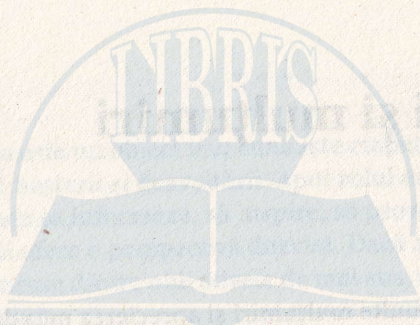
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ;
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-020-4

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Introducerea autorului	11
Dedicații și mulțumiri	15
1. Accidentul	17
2. Începutul vindecării	31
3. Hărți ale realității	40
4. Călătoria șamanică — Trezirea corpului din vis	54
5. Recuperarea sufletului	78
6. Realitatea ta este sacră	92
7. Medicina energetică — explorarea câmpului energetic uman	104
8. Întregul continuum al vieții	121
9. Vindecare și vrăjitorie în Filipine și Peru	134
10. Culorile infinitului	147
11. Ayahuasca, enteogenele și plantele sacre	167
12. Șamanul ca artist și creator	189
Concluzie	211

Capitolul 1

Accidentul

„Eu nu cred în accidente. În istorie există doar întâlniri; nu există accidente.“

Pablo Picasso

Se întâmpla într-o superbă zi de primăvară în anul 1983. Eram în vacanță cu Shelley (soția mea) la Verona și savuram un espresso în Piazza Brà, admirând anticul amfiteatru roman din fața noastră. Acolo l-am întâlnit pe Aaron. Tocmai sorbeam din cafea când am auzit o bufnitură puternică în spatele meu. Când m-am întors, am văzut un grup de oameni strânsi în jurul unui bărbat care avea în mod clar o criză de epilepsie. Ai fi zis că un ciocan pneumatic invizibil îi îndesa trupul în pământ. Corpul bărbatului se izbea de pământ în ritmul unor zdruncinături sacadate. Martorii acestei scene evident tulburătoare erau foarte gălăgioși. Corpul întins la pământ, scuturat de convulsii, era înconjurat de o masă de oameni, ba chiar și de câțiva polițiști, însă nimeni dintre cei prezenți nu știa sau nu voia să-l ajute pe cel suferind.

Priveam de la masa mea această dramă, când l-am auzit pe bărbatul de la masa vecină exprimându-și dezacordul față de scena la care eram și noi martori. M-am întors către el, l-am privit și mi-am ridicat brațele în aer, cu palmele desfăcute, pentru a-mi exprima neputința în fața acestei situații. M-a privit cu o intensitate iscoditoare, dar nu neprietenoasă, apoi ne-a întrebat foarte politicos, într-o engleză impecabilă, dacă ar fi posibil să vină la masa noastră. „Da, chiar te rugăm“, am

răspuns noi; am dat mâna cu bărbatul necunoscut și am făcut cunoștință. Avea o înfățișare demnă, vârsta cuprinsă între patruzeci și cincizeci de ani, păr grizonant și pielea bronzată. Era Aaron, omul care avea să-mi schimbe viața.

L-am întrebat de ce era furios. S-a întors și a arătat către scena pe care o văzuserăm cu toții. Omul prăbușit era acum înconjurat de un grup mare de oameni, iar poliția începuse să ia măsuri, împingând oamenii deoparte pentru a-i asigura bărbatului cuprins de convulsii un spațiu în care să respire și să-și revină. Aaron a spus: „Sunt furios deoarece la una dintre mese stă un medic care nu vrea să intervină“. „De unde știi?“, l-am întrebat. Atunci și-a tras scaunul mai aproape de mine și mi-a privit concentrat figura. Am simțit că sunt analizat. A început să vorbească și pentru următoarea oră eu am ascultat transpus, prins parcă într-o vrajă. Mi-a vorbit despre viața mea, visurile mele, speranțele mele, dar și despre experiențele mele întunecate și dureroase. Eram o carte deschisă, iar tainele mele erau descoperite pagină după pagină.

Apoi zgomotul de fond s-a estompat tot mai mult, pe măsură ce eu am fost absorbit de un torent de emoții și sentimente reprimite, lacrimile curgându-mi șiroaie pe obraji. El s-a oprit un moment și i-a făcut semn unui chelner să mai aducă niște cafele, în timp ce eu încercam să mă adun și să asimilez experiența pe care tocmai o trăiam. Am rămas tăcuți câteva momente, sorbind din cafea; eu încercam să-mi regăsesc atitudinea încrezătoare și relaxată de mai devreme.

Apoi mi-a spus: „Întâlnirea noastră nu este întâmplătoare. Sunt unul dintre cei mai cunoscuți vindecători paranormali din Italia“. Și-a deschis brațele și a adăugat: „La mine vin oameni din toată Europa pentru vindecare“. M-a arătat cu degetul și a spus: „Tu!...“. Și-a căutat o clipă cuvintele după care a continuat, „... ești un om foarte bun și vei ajunge să faci și tu munca pe care o fac eu“. Cafeaua mă ajutase să mă adun, astfel că i-am respins imediat ideea. M-a privit cu o expresie severă și mi-a spus: „E o chestiune foarte serioasă și eu nu glumesc cu așa ceva!“. Încercam să înțeleg ce-mi spunea, iar el a continuat: „Acum te voi binecuvânta“. Și-a așezat o palmă peste

creștetul meu și a șoptit câteva cuvinte în italiană. În timpul binecuvântării mi-am simțit corpul ca un cazan în care fierbeau și se ridicau lichide, valuri de energie treceau prin mine, o căldură intensă izvora din coloana mea vertebrală ajungând la cap și pe umeri, coborând apoi prin brațe către palmele ce pulsau și pe care le simțeam incandescente.

Shelley, care a ascultat și a privit tot acest schimb dintre mine și străinul de la masă cu o neîncredere totală, a spus: „Asta e o brambureală!“ Aaron a privit-o și i-a spus cu blândețe: „Îi vei dărui un copil lui Howard“. Shelley a izbucnit în lacrimi și nu a mai scos niciun cuvânt, pierzându-și pe loc scepticismul, întrucât noi încercam de ceva vreme să ne facem o familie.

Mai târziu, ne-a invitat să cinăm împreună cu familia lui, oferindu-ne un minunat tur al Veronei, completat cu o vizită la celebrul balcon unde se consumaseră scenele dintre Romeo și Julieta. Înainte de-a ne despărți, ne-a făcut câteva daruri, printre care și câteva sticle de vin. Ultimele lui cuvinte pentru mine au fost: „Munca noastră cu tine este încheiată“, după care ne-am luat rămas-bun prietenește.

O săptămână mai târziu, eram înapoi la birou în Londra, intram într-un lift și apăsam butonul corespunzător etajului la care intenționez să ajung. Dintr-odată, mi-am simțit stomacul în gât și am simțit o forță extraordinară care parcă mă zdrobea. Liftul scăpase de sub control și se prăbușea cu o viteză foarte mare. Am înțeles brusc, fără nicio urmă de îndoială, că urma să mor. Când am realizat asta, am dispărut, am ieșit din corp și m-am ridicat deasupra lui, lăsându-l departe și din ce în ce mai mic. Mă aflam *undeva*, fără corp, într-un „altundeva“ imposibil de descris. Spațiul acesta era plin de unde pulsatorii de lumină colorată, iar eu știam că era momentul unei decizii, dacă vreau să mai trăiesc sau să mor și am decis că nu voiam încă să mor. Imediat ce am luat această decizie, am revenit în corpul fizic.

S-a oprit timpul, s-a oprit lumea și m-am regăsit privindu-mi cu calm corpul, simțind că am tot timpul din lume* și că

* Mult mai târziu am aflat că viteza maximă de cădere a liftului fusese de 11,7 m/s.

sigur sunt capabil să fac ceva! Am încercat să sar în sus (chestie pe care o știam din desenele animate cu Roadrunner), dar nu mă puteam mișca pe verticală, legile gravitației nu-mi permiteau să fac asta. Dar apoi am știut cu precizie ce trebuia să fac. M-am ghemuit, mi-am scos batista și mi-am îndesat-o în gură. Apoi liftul s-a prăbușit, am simțit șocul impactului, deși nu am simțit niciun fel de durere, fiind inconștient în acele momente. Când mi-am revenit eram cu fața în jos și nu puteam să mă mișc. Liftul părea că se ridică încet, iar ușile s-au deschis automat. Afară erau adunați mai mulți oameni (ulterior am aflat că zgomotul prăbușirii se auzise în toată clădirea). M-au scos din lift și m-au urcat într-o ambulanță care m-a dus la spital.

Din acel moment viața mea nu a mai fost niciodată la fel.

Însănătoșirea a fost un proces lent, lung și incomod. Dacă înainte de accident eram activ din punct de vedere sportiv, mergeam la sala de gimnastică, alergam și încercam să mă păstrez în formă, acum nu reușeam nici măcar să stau în picioare. Genunchii mei suferiseră o compresie și nu mai puteau susține greutatea corporală; a trebuit să port un guler cervical mare și incomod deoarece gâtul fracturat nu mai putea susține greutatea capului. Regiunea lombară era zdrobită, iar mandibula îmi era încă amorțită din pricina impactului, însă dacă nu aș fi ținut acea batistă între dinți, probabil că mi-aș fi retezat limba cu dinții în momentul impactului. Mi-am dat seama că dacă nu m-aș fi ghemuit, absorbind șocul prin poziția corpului, o ruptură de coloană m-ar fi lăsat fără viață. Cum de am știut ce trebuia să fac era un mister, că doar nu avusesem la mine un plan de acțiune în caz de accident cu liftul.

În lunile ce au urmat, am avut dureri mari, o stare de disconfort fizic și sentimente puternice de descurajare, resentiment și amărăciune. Am devenit absent, plecat din propria

viață. Îmi petreceam zilele privind în gol pe fereastră. Îmi amintesc că în timpul toamnei am privit zile în șir cum cădeau frunzele din copaci, studiind modelele pe care le alcătuiau, ascultându-le foșnetul și urmărind cum sunt suflate de vânt, pentru a forma noi și noi modele.

Se mai întâmplau și alte lucruri, desigur. Am fost consultat de niște medici de la Harley Street Surgeons și am avut parte de toate beneficiile oferite de asigurarea mea medicală. Răspunsul lor a fost același: „Ne pare rău, dar nu putem face nimic. E nevoie de timp“.

În perioada acelor luni dificile, un amic mi-a sugerat că ar fi bine să consult și un vindecător alternativ. „De ce nu, doar nu am ceva mai bun de făcut!“, m-am gândit atunci. Ședințele la care am mers la acel terapeut au fost plăcute, chiar relaxante și de ajutor. Folosea un amestec de tehnici de lucru cu corpul, masaj și vindecare energetică. Am continuat așa câteva luni de zile, până ce într-o bună zi, pe când stăteam întins pe masa de masaj, am sesizat o căutătură neobișnuită în ochii vindecătorului. Pe un ton cu totul diferit, căci suferise un accident vascular și avea vorba împotmolită, mi-a spus cât se poate de clar și de elocvent: „Howard, tu vrei să te vindeci?“ Întrebarea m-a șocat și am descoperit că nu știam răspunsul, a trebuit să trag de mine pentru a formula un răspuns; chiar îmi doream să mă fac bine? În final, după un moment ce a părut foarte lung, i-am răspuns: „Da, vreau să mă vindec“. Am înțeles atunci că ajunsesem să mă obișnuiesc cu starea de slăbiciune și rău și că nici măcar nu luasem în calcul posibilitatea de-a mă vindeca vreodată. Cu aceeași voce neobișnuit de calmă, vindecătorul a adăugat: „Howard, iartă-i pe toți cei pe care îi învinuiești pentru accidentul tău“. „De acord“, am spus, gândindu-mă că pot să fac asta, după care mi-am închis ochii, m-am adunat, m-am concentrat și am spus cu voce tare cu toată forța de care am fost capabil: „Îi iert pe toți cei pe care îi învinovățesc pentru accidentul meu“. Am început imediat să simt cum de pe umerii mei se ridică o greutate uriașă. M-am simțit ușor, chiar imponderabil. Am conștientizat greutatea ce-mi apăsa umerii abia când aceasta s-a evaporat. A fost o experiență incredibilă.

Capitolul 7

Medicina energetică — explorarea câmpului energetic uman

„Ayahuasca mi-a arătat că pentru iluminare ai nevoie și de lumină, și de întuneric. Pentru a înțelege natura spirituală a umanității și forțele cosmice prevalente, trebuie să înțelegi că partea negativă există pentru a o evidenția pe cea pozitivă.“

Pablo Amaringo

În Capitolul 3 am discutat despre faptul că psihicul și simțurile operează ca un singur sistem de receptare și interpretare a câmpurilor energetice, precum și despre faptul că aceste câmpuri biogeometrice de energie funcționează ca metaarhive, în care este depozitată experiența ființei umane începând din momentul nașterii.

În lucrul cu clienții, la prima întâlnire nu pun niciodată nicio întrebare. Sunt interesat de povestea omului din fața mea, dar dacă clientul îmi povestește despre problemele lui și îmi spune ce anume nu merge, asta poate influența ori poate crea o predispoziție interpretării mele vizionare, astfel că prefer să evit această situație. Am câțiva clienți psihoterapeuți, iar lor abordarea mea li se pare inedită, ei fiind mereu tentați să-i solicite clientului să vorbească despre circumstanțele vieții sale.

* Pablo Amaringo, pictura intitulată „Puñusca Muscuna“ („Revelație Profundă“ în limba quechua), din cartea *The Ayahuasca Visions of Pablo Amaringo*.

Eu le spun clienților că lucrez într-o stare modificată de conștiință și le descriu sufletul folosind metafora tapiseriei tridimensionale, compusă din fire, fibre și filamente. Fiecare fir este un element distinct, o poveste sau o experiență ce duce înapoi în timp. Un eveniment traumatic, oricât de îndepărtat în istoria persoanei, va fi identificabil ca fir individual în câmpul persoanei, după cum arată următorul caz.

Persoana în cauză se plânga de gât umflat și dificultăți de înghițire. Umblase pe la medici și alți vindecători, dar nimic nu o ajutase. Imediat ce m-am conectat la câmpul ei, am văzut niște palme în jurul gâtului ei, care păreau să o stranguleze. Am întreat-o dacă cumva senzația ei era de parcă „cineva ar fi încercat să o stranguleze“. A dat din cap afirmativ, nereușind să articuleze prea multe cuvinte.

M-am apropiat și am forțat palmele din jurul gâtului ei să se desprindă. Pe măsură ce am îndepărtat mâinile, fața ei a luat altă culoare și femeia a început să respire mai viguros. I-am spus că era strangulată de un bărbat tânăr. Mi-a răspuns că era vorba despre fratele ei, care cu ani în urmă încercase să oucidă astfel, dar eșuase datorită intervenției salvatoare a unei alte surori. După ședința noastră, arăta relaxată, iar fața îi părea mai blândă și mai puțin încordată.

Mai târziu, în cursul aceleiași serii, m-am întins să citesc un ziar, când am simțit o prezență în cameră. Devenind mai atent, l-am identificat pe fratele clientei mele, amintindu-mi că uitasem să-i curăț și lui corpul energetic. Era târziu și eram istovit, dar trebuia făcut, chiar dacă era ultimul lucru de care aveam chef în momentul acela. Când m-am ridicat din scaun, a apărut brusc un cerc sclipitor pe tavan. Cercul și-a extins circumferința și din el a apărut un braț imens care a luat corpul energetic al bărbatului și l-a tras prin cercul luminos. Intrigat, m-am dus imediat sub cerc să văd ce ar putea fi acolo. I-am văzut pe călugării tibetani care îmi făceau cu mâna și zâmbeau la mine. Atmosfera de dincolo de cerc era diferită, era un loc luminat de o lumină irizată. Apropiindu-mă mai mult de tărâmul spiritelor, am simțit că intram într-o substanță mai densă, asemănătoare apei. Părea că priveam

de sub apă. A fost o revelație; am experimentat direct granița vibrațională dintre lumea fizică și dimensiunea spirituală.

Am învățat să fiu mai prudent în munca mea cu corpul energetic după o experiență de conectare cu un client în 1993. Am văzut că era străpuns de un con de lumină intensă. Nu părea a fi ceva natural, iar când l-am atins, am fost scuturat de un șoc electric ce mi-a ars palma, lăsând o cicatrice rotundă în mijlocul ei (vizibilă și azi). Clientul mi-a spus că făcuse recent radioterapie. Am înțeles imediat că masa luminoasă era radiație reziduală prinsă în câmpul său energetic. Clientul meu s-a simțit minunat după ce a fost eliberat, dar eu m-am simțit groaznic. M-am simțit aliniat incorect, m-am simțit rău și epuizat, incapabil să muncesc. Am mers să-l văd pe Harry Oldfield, un ingenios om de știință din Marea Britanie, care a inventat o tehnologie fascinantă ce permite vizualizarea, re-alinierea și multe alte operațiuni asupra câmpurilor de energie subtilă. M-a conectat la dispozitivul PIP (Polycontrast Interference Photography) și am văzut pe ecran că în partea dreaptă câmpul meu energetic abia se zărea, pe când în stânga era vibrant. Logic, întrucât fusesem curentat în mâna dreaptă. După diagnoză, Harry a folosit dispozitivul său ElectroCrystals pentru a-mi reechilibra câmpul. A funcționat de minune, iar eu am fost din nou radiant. Pentru cei interesați de această tehnologie, pe site-ul său de internet există informații detaliate despre știința fotografierii câmpurilor de energie umană.

Efectele avortului asupra câmpului energetic uman

Un subiect vexant și dificil din punct de vedere personal, atât pentru individ, cât și pentru cultura noastră. Disputa în jurul legalității avortului este fără îndoială una dintre debaterile cele mai încărcate emoțional, în tot spectrul politic, juridic, social și religios. Eu nu sunt aici să judec pe cineva. Ca anarhist antiautoritar cred în principiul deciziei

personale, la fel cum cred că intervenția statului în chestiunile personale este inadmisibilă. Eu cred că trupul aparține persoanelor, nu statului, dar se pare că mă înșel. În ceea ce privește termenul *avort*, în limbaj medical el se numește *întrerupere de sarcină*, permițând femeii să ia o distanță emoțională față de act în sine.

În munca mea, eu percep distrugerea pe care o face un avort în câmpul lor de energie; o parte dintre aceste femei moare. Am doar compasiune pentru ele, deoarece știu ce suferință și ce autoacuzării puternice își fac în aceste vremuri dilematice în acest sens. Uneori, corpul energetic al fătului rămâne în femeie, provocându-i acesteia o jelire la niveluri foarte profunde. Actul în sine poate fi raționalizat, sentimentele pot fi neutralizate, dar femeia va experimenta suferința depresiei, a deconectării de la viață, a vidului emoțional, precum și sentimentul persistent că ceva din ea a murit odată cu avortul. Este o formă de *pierdere-a-sufletului*; este maniera psihicului de a proteja persoana în fața durerii emoționale copleșitoare. O intervenție de recuperare a sufletului poate ajuta femeia să elibereze durerea și suferința, acesta fiind unul dintre cele mai grele acte de voință din punct de vedere spiritual. Totodată, trebuie eliberat și sufletul copilului nenăscut, spre vindecarea și evoluția ambelor suflete. Ceremonia de *dez-legare* în care corpul energetic al mamei face cunoștință cu corpul energetic al copilului este foarte frumoasă și emoționantă. Experiența este de obicei concretă, întrucât femeia intră într-o comuniune perceptibilă cu esența copilului ei nenăscut, din ea. Esența corpului energetic este transportată de Ghidul Spirit în lumea spiritelor, unde revine în Marele Tărâm al conștiinței infinite. Mă simt foarte onorat că pot fi prezent la asemenea momente de frumusețe și grație.

Poate vom reuși, ca societate, să găsim o cale de-a trece peste prăpastia masivă care desparte viziunile, restaurând elementul de conștientizare spirituală. Aici ne poate ajuta înțelepciunea culturilor șamanice. Un prim pas ar putea fi modificarea terminologiei clinice nonemoționale folosite de profesioniștii din sănătate, care în forma actuală susține